



ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟΝ



«...ἡμεῖς δὲ τῆ προσευχῆ καὶ τῆ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτέρήσωμεν».

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΔΙΔΑΧΗΣ
ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ
ΤΙΜΗ 0,50 €

ΦΥΛΛΟ 6

ΕΤΟΣ Α' ♦ 2002
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΤΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Χριστούγεννα 2002

Πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα

Τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερβίων καὶ Κοζάνης

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ὑμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐπὶ τοῦ ὄμου αὐτοῦ» (Ἠσ. 9,5), γεννήθηκε στὸν κόσμον παιδί καὶ δόθηκε σ' ἐμᾶς Υἱός, ποὺ σηκώνει στὸν ὄμο του τὴν ἐξουσία, ὄχι νὰ κυριεύσει, ἀλλὰ νὰ σώσει τὸν κόσμο. Ὁ προφήτης Ἠσαΐας, ποὺ ὀνομάζεται καὶ «εὐαγγελιστὴς Προφήτης», μαζί με τὴν παραπάνω προφητεία, κηρύττει ὅτι «ἡ Παρθένος ἔξει ἐν γαστρὶ καὶ τέξεται υἱὸν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ», ποὺ σημαίνει ὅτι τὸ παιδί ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία εἶναι ὁ Θεὸς μαζί μας. Ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ βεβαιώνει πὼς τὸ παιδί ποὺ θὰ γεννηθεῖ εἶναι «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου» καὶ θὰ ὀνομαστεῖ Ἰησοῦς, δηλαδὴ Σωτήρας, ἐπειδὴ εἶναι αὐτὸς ποὺ θὰ σώσει τὸ λαό του, εἶναι ὁ «αἵρων τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου», ἐκεῖνος ποὺ μετὰ τὸ Σταυρὸ θὰ σηκώσει στὸν ὄμο του τὶς ἀμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου.

Τὴν πιὸ σπουδαία καὶ φοβερὴ στιγμή τοῦ κόσμου, ποὺ εἶναι ἡ γέννηση τοῦ Λόγου, τὴ μετατρέπουμε, ἀπὸ θεϊκὴ τὴν κάνουμε ἀνθρώπινη, στολίζουμε τὰ πάντα γιὰ νὰ κρύψουμε πὼς ἀνήκουμε κι ἐμεῖς στὸ πλῆθος ποὺ ἀρνήθηκε καὶ συνεχίζει νὰ ἀρνιέται τὴ στέγη καὶ τὴ θαλπωρὴ στὸ νεογέννητο Βρέφος. Ὅσο γιὰ τὴν ἐξουσία, παραθεωροῦμε τὸ γεγονός ὅτι ὁ σημερινὸς Ἡρώδης εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνος καὶ ἀπάνθρωπος γιὰτι, ἐνῶ ἐξευτελίζει λαοὺς ὀλόκληρους καὶ σκοτώνει ἀνενόηχα δὴθεν γιὰ τὴν εἰρήνη, φροντίζει νὰ καλύπτει τὶς ἐνοχές μας μετὰ ἀποστολὲς «ἀνθρωπιστικῆς βοήθειας».

Ἐπώνυμοι κι ἀνώνυμοι, εἴμαστε ὅλοι «ὑπεύθυνοι τῆ τοῦ θανάτου φθορᾶ», εἴμαστε ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν φορὰ πρὸς τὸ θάνατο ποὺ ζεῖ ὁ κόσμος. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἀπλώνεται ἡ πεῖνα, ἡ δυστυχία, ὁ πόνος, ὁ πόλεμος ποὺ καταδυναστεύουν συνανθρώπους μας σ' ὅλη τὴ γῆ, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη, σὶς πιὸ «σύγχρονες κοινωνίες», βασιλεύει ἡ εἰδωλολατρία σ' ὅλες τὶς μορφές, ὀδηγώντας τὸν ἄνθρωπο στὸ τραγικότερο ἀδιέξοδο. Ἡ ἀνασφάλεια ποὺ χαρακτηρίζει τὸ σύγχρονο ἄνθρωπο μεταφράζεται σὲ μιὰ ἀναζητήση νέων μορφῶν καταξίωσης καὶ ἐπιβολῆς δίχως ὄρια καὶ ἠθικοὺς φραγμούς. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐναγώνια προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου ν' ἀνακαλύψει τὸ μυστήριον ποὺ συγκροτεῖ τὴ ζωὴ πηγάζει ἀπὸ τὴ θῆλη-

σὴ μας νὰ ὑπερνηκίσουμε τὸν ἔσχατο ἐχθρό μας, τὸ θάνατο.

Ὅμως ἡ ἀλήθεια δὲν ἀνακαλύπτεται στὴ σοφία τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἀποκαλύπτεται στὴ συγκατάβαση, στὴν ἐκούσια πτώχευση τοῦ Θεοῦ. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἀλήθεια τῆς ζωῆς, γεννιέται «ἐρήμην τοῦ κόσμου» γιὰ τὸν κόσμο στὸ πιὸ ταπεινὸ σπήλαιο, τ' ἄστρο τῆς Βηθλεὲμ δὲ φωτίζει καμμιά πλούσια συνοικία, κανένα παλάτι, ἀλλὰ τὴν πιὸ φτωχικὴ γωνιά. «Λαθὼν ἐτέχθη ὑπὸ τὸ Σπήλαιον, ἀλλ' οὐρανὸς σε πᾶσιν ἐκήρυξεν, ὡσπερ στόμα, τὸν Ἀστὲρα προβαλλόμενος Σωτήρ...», ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας καὶ λέει ἀκριβῶς αὐτό: ὅτι τὴ σωτηρία, ἐνῶ τὴ διαλαλεῖ ὁ οὐρανὸς καὶ μᾶς δείχνει τὸ δρόμο, τὴν πλησιάζουν μόνο οἱ «καθαροὶ τῆ καρδία» καὶ οἱ «πτωχοὶ τῷ πνεύματι». Στοιχοῦν οὖν οἱ ἑπτά ἡμέρες τοῦ Χριστοῦ παραμένει ἕνα γεγονός ἀπαρετήρητο, ποὺ τὸ κρύβουν οἱ φωνές, τὰ φῶτα, οἱ δραστηριότητες, ἡ ματαιοδοξία τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, ποὺ ἀγρυπνᾷ δουλωμένος στὰ πάθη του καὶ μένει ἀνυποψίαστος γιὰ τὴν καινούργια μέρα ποὺ χαράζει...

Εἶναι ἡ μέρα κατὰ τὴν ὁποία «τὰ ἀρχαῖα παρήλθεν· ἰδοὺ γέγονε τὰ πάντα καινὰ». Ὁ ἄσαρκος παίρνει σάρκα, ὁ ἀόρατος γίνεται ὄρατός, ὁ Λόγος ἐνώνεται μετὰ τὴν ὕλη, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γίνετα Ἰδιὸς τοῦ ἀνθρώπου. «Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί», γιὰ νὰ ἔλθουμε νὰ κατοικήσουμε κοντὰ στὸ Θεό, ἢ καλύπτεται ἡ ἀγάπη τῆς ζωῆς. Μετὰ τὴν Ἐνανθρώπιση τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἡ ἀπαρχὴ τῆς νέας δημιουργίας, ποὺ εἶναι ἡ ἀνάπλαση ἡ δικὴ μας καὶ ἡ ἀνάκτηση τοῦ κόσμου ὀλόκληρου. Ξεπρόβαλε ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, ποὺ ἦλθε νὰ φωτίσει τὰ σκοτάδια τῆς ἀμαρτίας μας καὶ νὰ ξεστάνει τὶς παγωμένες καρδιές μας, νὰ ἀναθερμάνει τὴν ἐλπίδα μας, νὰ τῆς δώσει πνοή...

Ἀδελφοί μου ἀγαπημένοι,

Καθετὶ ποὺ γίνεται μιὰ ἐγκόσμια συνήθεια καὶ μιὰ παγκόσμια ἐορτὴ χάνει τὸ νόημά του, τὴ μοναδικὴ του ἀξία. Γιὰ τοὺς περισσότερους τὰ Χριστούγεννα εἶναι συνδεδεμένα μετὰ τὴ σωματικὴ ξε-

ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟΝ

«Χριστὸς γεννέσθαι χαρὰ σὸν κόσμῳ», γεννήθηκε ὁ Χριστὸς, ἦλθε ἡ χαρὰ στὸν κόσμο, τραγουδάει ὁ λαὸς κι ἀποτυπώνει μέσα ἀπὸ τὴ λαϊκὴ θεολογία του τὴ μεγάλη ἀλήθεια καὶ τὸ οὐσιαστικότερο νόημα τῆς Ἐνσάρκωσης τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, μιὰ ἀλήθεια γιὰ τὴν ὁποία οἱ θεολόγοι ἀφιερώνουν δεκάδες σελίδες, προσπαθώντας νὰ ἐρμηνεύσουν τὸ μέγα μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας. Καὶ μᾶς θυμίζουσι οἱ στίχοι αὐτοὶ τὴν ἀπάντηση τῆς Παναγίας στὴν Ἐλισάβετ, «μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμα μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτήρι μου...». Ἡ Παναγία γεύθηκε τὴ χαρὰ αὐτὴ ἀπὸ τότε ποὺ κυφοροῦσε μέσα της τὸ Χριστό, καὶ δόξαζε τὸ Θεό, «ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ». Ἔτσι, ὅπως ἡ Παναγία δέχθηκε τὴ θεία χαρὰ γιὰ τὴ μεγάλη της ταπείνωση, κι ὁ κάθε ἄνθρωπος, κι ὁ πλέον ἀμαρτωλὸς, ὅταν ταπεινὰ δέχεται καὶ συνειδητοποιεῖ τὴν ἀμαρτωλότητά του, γίνεται μέτοχος τῆς χαρᾶς, τῆς χαρᾶς ἐκείνης ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἔφερε πάνω στὴ γῆ. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ γεννήθηκε ὁ Χριστὸς, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος τὰ πάντα στὸν κόσμο ἔγιναν διαφορετικά, ἔγιναν καινούργια, ἀπέκτησαν νόημα. Ἀνέτειλε τὸ φῶς μέσα στὸ σκοτάδι, γεννήθηκε ἡ ἐλπίδα μέσα στὴν ἀπελπισία, ξεπρόβαλε ἡ χαρὰ μέσα στὸν πόνο. Ὁ κόσμος αἰσθάνεται τὴν ἀλλαγὴ κι ὁ λαὸς εἴτε τραγουδάει, εἴτε ψάλλει προσκαλλεῖ τὴν κτίση ὀλόκληρη νὰ συμμετάσχει στὴ χαρὰ τοῦ Κυρίου. «Ἀγαλλιάσθω οὐρανός, γῆ εὐφραίνεσθω· ὅτι ἐτέχθη ἐπὶ γῆς ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, παρέχων τῷ κόσμῳ τὴν ἀπολύτρωσιν».



7 Δεκεμβρίου 2002, Ἁγίου Ἀμβροσίου, ἐπισκόπου Μεδιολάνων. Ὀνομαστικὴ Ἐορτὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Ἀμβροσίου. Ἀρχιερατικὸ Συλλεῖτουργο μετὰ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Βάρνας κ. Κύριλλο, Φλωρίνης κ. Θεόκλητο καὶ Ἐρζεγοβίνης κ. Γρηγόριο, στὸν Ἱ. Ν. Ἁγ. Νικολάου Κοζάνης

κούραση, τὴν ὕλικὴ ἀπόλαυση, τὴ σπάταλη ἐπίδειξη πλοῦτου, τὴ διασκέδαση καὶ καθὼς λέει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μετὰ «πᾶν τὸ περιττὸν καὶ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν· καὶ ταῦτα πεινῶντων ἄλλων καὶ δεομένων, τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πληθῶ τε καὶ κράματος», μετὰ κάθε περὶ τὸ καὶ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι χρειαζόμαστε· κι ὅλα αὐτὰ ὅταν ἄλλοι, ποὺ εἶναι πλασμένοι ἀπ' τὸ ἴδιο χῶμα μετὰς, τ' ἀδέλφια μας δηλαδὴ πεινοῦν κι ἔχουν ἀνάγκη. Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ κατεξοχὴν πράξη ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος βγήκε ἀπὸ τὸν Ἐαυτὸ Του, γιὰ νὰ γεμίσει τὸν ἄνθρωπο μετὰ τὴν χαρὰ καὶ τὴν πληρότητα τῆς ἀγάπης

του. Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι μιὰ πράξη ἀγάπης ποὺ ἔλαμψε μόνον μέσα στὴν ταπείνωση τῆς γῆς ποὺ τὸν δέχθηκε, τοῦ Σπηλαίου, καὶ στὴν ταπεινότητα τῶν προσώπων καὶ τῶν ζώων ποὺ βρέθηκαν κοντὰ του. Τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ τότε μόνο θὰ τὴ νοιώσουμε, ὅταν ἀπογυμνώσουμε τὸν ἑαυτό μας ἀπὸ καθετὶ τὸ ἐγκόσμιο κι ἀφήσουμε ταπεινὰ χῶρο μέσα μας στὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν!

Διάπυρος πρὸς Θεὸν ἐν ἐχέτης

Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης

Α Μ Β Ρ Ο Σ Ι Ο Σ

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

ΕΙΡΗΝΙΚΑ Γ΄

«Υπέρ του Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεῖνος), τοῦ τιμίου πρεσβυτέρου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, παντός τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν».

«Γιὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπό μας (...), γιὰ τοὺς τίμιους ἱερεῖς, γιὰ τοὺς διακόνους τοῦ Χριστοῦ, γιὰ ὅλο τὸν κλήρο καὶ τὸ λαό, ἅς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο».

Ἀφοῦ προσευχηθήκαμε γιὰ τὸν Οἶκο τοῦ Θεοῦ καὶ γιὰ ἐκείνους ποὺ μπαίνουν σ' αὐτὸν με πίστη καὶ εὐλάβεια, -δηλαδή γιὰ τὴν Ἐκκλησία στὸ σύνολό της-, τώρα ζητᾶμε ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ σκεπάζει με τὴ θεοποιὸ χάρη του τοὺς λειτουργοὺς τῶν Ἀγίων Μυστηρίων.

Στὴν πρώτη τέλεση τοῦ εὐχαριστιακοῦ Μυστηρίου λειτουργοὶ ἦταν ὁ αὐτοῦργος τῆς σωτηρίας μας Δεσπότης Χριστός. Μετὰ τὴν Ἀνάληψή Του, τὴ θέση Του στὴν εὐχαριστιακὴ Σύναξη πῆραν οἱ Ἐπίσκοποι ποὺ αὐτοὶ χειροτόνησαν. Ὅταν, με τὴν ἀπόδο τοῦ χρόνου, οἱ τοπικὲς ἐκκλησίες ἀυξήθηκαν, ἄρχισε νὰ δίνεται ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους στοὺς πρεσβυτέρους ἡ ἐντολὴ νὰ ἱεουργοῦν τὴ θεία Λειτουργία. Ἡ συνέχεια εἶναι ἀδιάσπαστη καὶ εἶται ὁ λειτουργοὺς εἶναι ὁ διάδοχος τοῦ Χριστοῦ. Κάθεται «ἐπὶ τῆς Χριστοῦ καθέδρας (θρόνου)...(ἵνα) τὴν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν εὐσεβῶς οἰκονομῇ» (Κλήμης Ρώμης, Β 1, 95). Στὸ πρόσωπο

τοῦ ἐπισκόπου βλέπουμε τὸν ἴδιο τὸ Χριστό: «Τὸν οὖν ἐπίσκοπον δῆλον ὅτι ὡς αὐτὸν τὸν Κύριον προσβλέπειν (Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας, Β' 2, 265). Ἡ παρουσία τοῦ ἐπισκόπου στὴ θεία Λειτουργία ἢ ἡ συγκατάθεσή του γιὰ τὴν τέλεσή της, εἶναι βεβαίωση γνησιότητος τοῦ μυστηρίου: «Ἐκείνη ἡ εὐχαριστία νὰ θεωρεῖται ἔγκυρη (βεβαία), αὐτὴ ποὺ γίνεται ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο, ἢ ἀπὸ ὅποιον τοῦ ἔχει ἀναθέσει αὐτός» (Ἰγνάτιος Ἀντιοχ. Β' 2, 281).

Ὅταν στὰ πρῶτα βυζαντινὰ χρόνια ἡ θεία Λειτουργία ἄρχισε με τὴ σημερινὴ μικρὴ Εἴσοδο ἢ πρῶτὴ λειτουργικὴ πράξη ἦταν ἡ εἴσοδος τοῦ ἐπισκόπου στὸ ναό. Στὴ συνέχεια ὁ Ἐπίσκοπος -ἀφοῦ ἔδινε στοὺς πιστοὺς τὴν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ- ντυνόταν στὸ κέντρο τοῦ ναοῦ, ὅπως γίνεται πολλὲς φορὲς καὶ σήμερα πρὶν ἀρχίσει ἡ θεία Λειτουργία, ὅταν λειτουργεῖ ἐπίσκοπος. Ὁ λαὸς μετεῖχε στὸ ντύσιμο τοῦ Ἐπισκόπου, γιὰ αὐτὸ εἰκονίζει τὸ γεγονός τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου. Ὅπως «ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἄσαρκος ὦν ἐνεδύσατο τὴν ἁγίαν σάρκα ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου, ὡς νυμφίος ἱμάτιον» (Ἰππόλυτος, Β' 6, 199), παρόμοια ὁ Ἀρχιερεὺς, κατὰ χάριν, νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας, ντύνεται τὰ ἱερά του ἄμφια, τὰ ὁποῖα «τὴν ἐνανθρώπησιν δηλοῦσι Χριστοῦ, καὶ τὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως» (Συμεὼν Θεσ/νίκης, Μ' 155, 256Β).

Ὁ Ἀρχιερεὺς εἶναι ὁ Ἀπεσταλμένος τοῦ Χριστοῦ: ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὁ διάδοχος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Εἶναι

ἐκεῖνος, «ὃν πέμπει ὁ οἰκοδεσπότης εἰς ἰδίαν οἰκονομίαν», (γιὰ νὰ οἰκονομήσει, τακτοποιήσει, τὰ πράγματα ἐκ μέρους Του, Ἰγνάτιος, Β' 2, 265). Ἔρχεται μέσα στὸν Οἶκο τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ ἐργασθεῖ τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ: νὰ ὀδηγήσει τὸ χαμένο πρόβατο στὸ ἅγιο θυσιαστήριο, στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἄμφιο ποὺ διακρίνει τὸν ἐπίσκοπο ἀπὸ τὸν πρεσβύτερο -δηλαδή τὸ ὠμοφόριο- συμβολίζει ἀκριβῶς «τὴν τοῦ πλανηθέντος προβάτου...σωτηρίαν τε καὶ ἀνάκλησιν» (Συμεὼν Θεσ/νίκης Μ.155, 260 C). Γι' αὐτὸ ὁ διάκονος, τὴν ὥρα ποὺ τὸ φορεῖ ὁ Ἐπίσκοπος, λέει: «Ἐπὶ τῶν ὤμων Χριστὲ τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεῖς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες».

Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἐπισκόπου στὸ Ναὸ, ἡ ὑποδοχὴ του ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ποὺ ἔχουν ἤδη συγκεντρωθεῖ, τὸ ντύσιμό του στὸ κέντρο τοῦ Ναοῦ, τονίζουν τὴν ἰδιαιτέρη σημασία τῆς παρουσίας τοῦ Ἐπισκόπου στὴ θεία Λειτουργία. Ἡ λειτουργικὴ πράξη μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ὁ εὐλογημένος ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Καὶ οἱ πιστοὶ ποὺ συγκεντρώθηκαν στὸ Ναὸ εἶναι ὁ Ἰσραὴλ τῆς τρίτης ποὺ ὑποδέχεται τὸν Μεσσία.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ὁ «προκαθήμενος εἰς τόπον Θεοῦ» καὶ οἱ πρεσβύτεροι «εἰς τόπον συνεδρίου τῶν ἀποστόλων» (Ἰγνάτιος, Β' 2, 269). Ἡ θεία Λειτουργία εἶναι τὸ ἴδιο τὸ μυστικὸ Δεῖπνο, στὸ

π. Δημητρίου Χαρισίου

ὁποῖο, τώρα, μαζί με τὸ Χριστὸ καὶ τοὺς Δώδεκα (τὸν Ἐπίσκοπο καὶ τοὺς πρεσβυτέρους) εἶναι ὅλοι οἱ πιστοί: «Ἐνας-ἕνας ὀνομαστικά, ὅλοι μαζί (ἐξ ὀνόματος κοινῇ πάντες) με τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ συγκεντρώνεστε με μιὰ πίστη καὶ στὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ)... καὶ ὑπακούετε στὸν ἐπίσκοπο καὶ τὸν κλήρο (τῷ ἐπισκόπῳ καὶ τῷ πρεσβυτέρῳ) με τὸ νοῦ σας ἀπερίσπαστο καὶ τεμαχίζετε καὶ κοινωνᾶτε ἀπὸ ἕναν ἄρτο» (Ἰγνάτιος, Β' 2, 268). Ἡ θεία εὐχαριστία εἶναι ἡ φανέρωση τῆς Ἐκκλησίας: «Με τὰ μυστήρια ἡ Ἐκκλησία φανερώνεται τί εἶναι (σημαίνεται)», γράφει ὁ ἱερός Καβάσιλας (Μ. 150, 452C). Γιατὶ καὶ τὰ ἅγια Μυστήρια καὶ ἡ ἁγία Ἐκκλησία εἶναι τὸ πανάγιο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ: «Τὶ γὰρ ἐστὶν ὁ ἄρτος: Σῶμα Χριστοῦ. Τὶ δὲ γίνονται οἱ μεταλαμβάνοντες; Σῶμα Χριστοῦ· οὐχὶ σώματα πολλὰ, ἀλλὰ σῶμα ἓν» (Χρυσόστομος, Μ. 61, 200).

Στὴ θεία εὐχαριστία -τὸ μυστήριον ποὺ φανερώνει τὴν Ἐκκλησία- ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ ταυτόχρονα ἡ εἰκόνα τῶν πιστῶν ποὺ Ἐκεῖνος τοῦ ἐμπιστεύθηκε. Ὁ Ἐπίσκοπος στέκεται ἀνάμεσα στὸν Θεὸ καὶ τοὺς πιστοὺς. Οἱ πιστοὶ νιώθουν τὸ μεγαλεῖο τῆς ἱερατικῆς διακονίας καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ συναντοῦν στὸ δρόμο τους οἱ λειτουργοί. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦν τὸν Κύριο γιὰ τὸν Ἐπίσκοπο, τοὺς πρεσβυτέρους, τὸν κλήρο καὶ τὸ λαό.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ (ΚΛΙΣΗ ΚΑΙ ΚΛΗΣΗ)

Β΄

Ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία, ὡς θεανθρώπινος ὀργανισμὸς ποὺ εἶναι, ἀλλὰ καὶ θεοσυστατὴ πραγματικότητα, ἔχει σκοπὸ τῆς τῆ σωτηρία καὶ τὸν καθαγιασμὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς φύσης ὁλόκληρης καὶ τὴν ἐπαναφορὰ τῶν πάντων «στὸ ἀρχαῖον κάλλος» γι' αὐτὸ καὶ τὸ

ἔργο τοῦ ἱερέα μέσα σ' αὐτὴ τὴ θεανθρώπινη κοινωνία εἶναι πολὺπλευρο.

♦ Ὁ ἱερέας εἶναι ὁ τελετουργοὺς τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Χάρης τοῦ Θεοῦ.

♦ Εἶναι τὸ στόμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

♦ Εἶναι ὁ στοργικὸς πατέρας τῆς πνευματικῆς οἰκογένειας τῆς ἐνορίας του, καὶ

♦ Εἶναι ὁ ἐργάτης τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ὁλόκληρη ἡ ζωὴ τοῦ πιστοῦ με τὰ διάφορα γεγονότα καὶ τίς ἀνάγκες ποὺ ἀντιμετωπίζει, συνδέεται ἄμεσα με τὸ πρόσωπο τοῦ ἱερέα. Ὁ ἱερέας βαπτίζει στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ με τὸ μυστήριον αὐτὸ ἀναγεννᾷ τὸν βαπτιζόμενον. Μεταδίδει στὸν πιστὸ τὴ θεία Κοινωνία καὶ τὸν ἐνώνει με τὸν Κύριο. Στὴν Ἱερά Ἐξομολόγησι διαχειρίζεται ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Κυρίου, τὴ θεία Χάρη, ἡ ὁποία καθαρίζει καὶ λευκαίνει τὴν ψυχὴ μας. Στὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου ἐνώνει τὴ ζωὴ τῶν πιστῶν κάτω ἀπὸ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλες τίς φάσεις τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας ὁ ἱερέας εἶναι ἀπαραίτητος, τόσο στὰ ἀσήμαντα γεγονότα τοῦ βίου μας ὅσο καὶ στὰ πιὸ σημαντικὰ, ἀπὸ τὴ γέννησή μας μέχρι καὶ τὸ θάνατό μας,

χωρὶς νὰ σταματοῦν ἐδῶ οἱ προσευχῆς του.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἔχει γράψει τοὺς περίφημους λόγους περὶ ἱεροσύνης, παρουσιάζει με τὸν

καλύτερο τρόπο τὸ ἔργο τῶν ἱερέων, καὶ προσδιορίζει εὐστοχα τὴ σημασία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀξιώματος. «Διὰ τούτων ἐνδυνάμεθα τὸν Χριστόν...».

«Ὅκ οἶδας τί ἐστὶν ἱερεύς; Ἄγγελος Κυρίου ἐστί. Μὴ γὰρ τὰ ἑαυτοῦ λέγει; Εἰ καταφρονεῖς αὐτοῦ, οὐκ αὐτοῦ καταφρονεῖς, ἀλλὰ τοῦ χειροτονήσαντος αὐτὸν Θεοῦ». Εἶναι δὲ ἀπαραίτητο τὸ ἱερατεῖο μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ τὴ ζωὴ της ὥστε ἐκεῖ νὰ βρῖσκει τὴν πραγματικὴ τῆς ὄντοτα. Συνεπῶς ὅπως λέει καὶ ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας: «χωρὶς τούτων (ἐπισκόπων, πρεσβυτέρων, διακόνων) Ἐκκλησία οὐ καλεῖται».

Ἡ ἱεροσύνη δὲν εἶναι μιὰ ὑπαλληλικὴ θέση, δὲν εἶναι βιοποριστικὸ ἐπάγγελμα, οὔτε στάδιο γιὰ νὰ ἀναδειχθεῖ κανεὶς. Δὲν εἶναι κἄν ἀνθρώπινος θεσμός. «Ἀσκεῖται μὲν ἐδῶ στὴ γῆ, λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἀνῆκει ὁμως στὰ ἐπουράνια πράγματα». Τὴν ἔχει συστήσει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἔτσι στὴ Δογματικὴ τοῦ Χ. Ἀνδρούτσου (σελ. 389) διαβάζουμε: Ἱεροσύνη εἶναι

ἡ θεοσυστατος τελετὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ ἐπισκόπου ἐπὶ τὸν χειροτονούμενον, κατέρχεται ἡ θεία χάρις προχειριζομένη τὸν ὑποψήφιον εἰς ἕνα τῶν τριῶν ἱερατικῶν βαθμῶν, καθιστῶσα τοιοῦτοτρόπως αὐτὸν λειτουργὸν καὶ διάκονον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἱεροσύνη εἶναι πνευματικὸ λειτούργημα, διότι ὅλα ὅσα ἐπιτελεῖ δὲν εἶναι ὑλικά καὶ ἐπίγεια ἀλλὰ πνευματικά καὶ ἐπουράνια καὶ ἔργα τοῦ Θεοῦ ποὺ ἀποβλέπουν στὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν αἰώνια ζωὴ.

Ἡ ἐπιθυμία ἐνὸς νέου νὰ ἱερωθεῖ, δηλαδή ἡ κλίση ποὺ αἰσθάνεται μέσα του, ἢ ἀνεμνήνευτη αὐτὴ τάση γιὰ νὰ ὑπηρετήσει κάποιος τὴν Ἐκκλησία, δὲν εἶναι ἀρκετὴ ὥστε νὰ τὸν ἀναδείξει σὲ ἱερέα. Πρέπει νὰ ὑπάρχει καὶ ἡ κλήση, δηλαδή τὸ κάλεσμα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει με διαφόρους τρόπους νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ αὐτὴ ἡ πρόκληση. Πολλοὶ εἶναι οἱ κλητοὶ μὰ λίγοι οἱ ἐκλεκτοί, καὶ αὐτοὺς καλεῖ κοντὰ του ὁ Θεός, χωρὶς νὰ τοὺς ἐπιλέγει, εἴτε ἀπὸ τὴν καταγωγὴ τους ἢ τὸν ἀνκατέχουν κάποια κοινωνικὴ θέση ἢ ἂν ἔχουν ὁποιοδήποτε ἄλλο κοσμικὸ ἀξίωμα. Ἀπλοὺς ἀλλὰ εὐλαβεῖς καὶ πιστοὺς ἀνθρώπους καλεῖ ὁ Κύριος γιὰ νὰ γίνουν οἱ οἰκονόμοι τῶν Μυστηρίων τῆς Χάριτός Του. Γι' αὐτὸ δὲν γίνεται ἱερέας ἐκεῖνος ποὺ τὸ θέλει, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ ὁ Θεὸς τὸν ἐκλέγει.

Συνέχεια στὴ σελίδα 5

ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟΝ

Διευθυντής
ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης
Σερβίων καὶ Κοζάνης
κ.κ. Ἀμβρόσιος

Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ
π. Χρήστος Ζαχαράκης
Ζήσης Μπέλλος
Παναγιώτης Καραγιάννης
Παναγιώτης Βολάκης
Μιχάλης Κρανωτῆς

Διεύθυνση
«ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟΝ»,
Ἱερά Μητρόπολις Σερβίων & Κοζάνης
Χαρ. Μεγδάνη 6, 501 00 ΚΟΖΑΝΗ
Τηλ.: 2461-036 050, 2461-034 949,
fax: 2461-040 026
Internet : www.imsk.gr
e-mail: imsk@imsk.gr καὶ imsk@otenet.gr

Δωρεές, χορηγίες, συνδρομές
Ἱ. Μ. Σερβίων καὶ Κοζάνης

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΕΛΙΣΣΑ»
ΑΣΠΡΟΒΑΛΤΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Τηλ.: 2397-023 313, fax: 2397-021 754



ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ



ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΜΑΓΕΙΑ

Ἀρχιμ. Αὐγουστίνου Γ. Μύρου

Νέο φαινόμενο στα τελευταία χρόνια της εποχής μας αποτελεί η Χαριποτερομανία. Ὁ Χάρι Πότερ, ὁ φανταστικός ἥρωας τῶν πολυδιαφημισμένων βιβλίων μίας νεαρῆς διεζευγμένης Σκωτσέζας, ἔχει ξετρελλάνει τὰ μικρὰ παιδιά καὶ τοὺς ἐφήβους. Οἱ περιπέτειές του, ὅπως καταγράφονται σὲ τέσσερα μέχρι τώρα πολυσέλιδα βιβλία, διαβάζονται ἀπνευστί. Τὰ παιδιά ἐνθουσιάζονται. Γράφουν γράμματα γεμάτα λατρεία γιὰ τὸν «ἥρωα» καὶ τὰ ἀποστέλλουν στοὺς ἐκδοτικούς οἴκους καὶ στὴν συγγραφέα τῶν βιβλίων. Ἐκφράζουν τὴν ἐπιθυμία τους νὰ σπουδάσουν τὴν μαγεία καὶ ὕστερα νὰ τὴν ἀσκήσουν, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν ὄσους ἀνθρώπους δὲν συμπαθοῦν. Εἶναι ἐντυπωσιακὸ τὸ μήνυμα μίας μαθήτριας, τῆς Κατερίνας, ὅπως θρέθηκε στὸ διαδίκτυο: «Ἀγαπητὲ Χάρι, εἶμαι μία ἀπὸ τὶς πολλὲς θαυμάστριές σου. Τὸ πρῶτο σου βιβλίο, ἐκτὸς ἀπὸ στιγμὲς γεμάτες περιπέτεια, μοῦ ἔδωσε καὶ φοβερὲς ἰδέες, ὅπως τὸ νὰ μετατρέψω τοὺς καθηγητὲς μου στὸ γυμνάσιο σὲ βατράχια. Μακάρι νὰ ἐρχόμουν στὸ Χόγκουαρτς· θὰ μπορούσα νὰ ξεφορτωθῶ τοὺς καθηγητὲς μου καὶ νὰ ἐκδικηθῶ κάποια παιδιά στὸ σχολεῖο».

Ὁ ξαφνικὸς καὶ ἀκατάσχετος αὐτὸς μαρτυρὸς κατὰ τὰ ἄλλα μεγάλους ἀνθρώπους. Σὲ πολλὰ σχολεῖα τοῦ κόσμου δάσκαλοι καὶ καθηγηταὶ ἀναθέτουν στοὺς μαθητὲς τους ἐργασίεσ μεθὰ τὰ βιβλία τοῦ Χάρι Πότερ, ἐνῶ δὲν χάνουν τὴν εὐκαρία νὰ τοὺς ὀδηγοῦν ὁμαδικὰ στὶς κινηματογραφικὲς αἰθουσες γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὶς δύο ταινίες, ποὺ στηρίζονται στὴν πλοκὴ κάποιων ἀπὸ τὰ βιβλία. Πολλοὶ γονεῖς ἐπίσης ἐκφράζουν τὴν ἐκπληξη καὶ τὴν χαρὰ τους, διότι τὰ παιδιά τους, ποὺ δὲν ἀγαποῦσαν καθόλου τὸ διάβασμα, τώρα διαβάζουν μεθὰ πρῶτον ἀφοσίωση τὰ ὀγκωδὲστα βιβλία τοῦ Χάρι Πότερ. Ἐπιβάλλεται δὲ νὰ σημειώσουμε ὅτι τόσο τὰ βιβλία, ὅσο καὶ οἱ ταινίες, διαφημίσθηκαν ἀπὸ τὰ μέσα ἐνημερώσεως μεθὰ τὰ πιδ θαυμαστικά καὶ κολακευτικά σχόλια.

Ποῖα ὁμως εἶναι ἡ πραγματικότητα; Ποῦ βρίσκεται ἡ ἀλήθεια; Εἶναι τὰ βιβλία μεθὰ ἥρωα τὸν Χάρι Πότερ ἄθωα παιδικὰ μυθιστορήματα, ποὺ διευρύνουν τὴν καλὴ φαντασία καὶ καλλιεργοῦν τὴ γόνιμη σκέψη τῶν μικρῶν παιδιῶν ἢ πρόκειται γιὰ μίαν καλομελετημένη καὶ ἐντεχνη μύση στὸν ἀποκρυφισμό; Θεωροῦμε ὅτι μίαν προσεκτικὴ μελέτη τῶν παραπάνω βιβλίων μᾶς ὀδηγεῖ στὴν ἀκλόνητη πεποίθηση ὅτι αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν τελειότερη ἀνυποψίαστη εἰσαγωγὴ τῶν παιδιῶν στὴ μαγεία καὶ στὴ συνέχεια στὸν σατανισμό. Γιὰ τὴν θεώρησή μας αὐτὴ ἔχουμε καὶ τοὺς λόγους:

Πρῶτα-πρῶτα ἡ συγγραφέας τῶν βιβλίων, Τζόαν Ρόουλιγκ, ὅπως δήλωσε σὲ ραδιοφωνικὴ τῆς συνέντευξη στὶς 20 Ὀκτωβρίου 1999, ἔκανε ἔρευνα σὲ πρακτικὲς μαγείας καὶ παγανισμοῦ, μεθὰ σκοπὸν νὰ παρουσιάσῃ τὰ βιβλία τῆς πιδ ρεαλιστικά. Ἡ ἴδια ὁμολογεῖ ὅτι περίπου τὸ 1/3 ἀπὸ τὶς πρακτικὲς ποὺ περιγράφονται στὰ βιβλία τῆς, βασίζονται σὲ πραγματικὲς ἀποκρυφιστικὲς πρακτικὲς.

Καὶ μόνον μίαν ἀπλὴ ἀνάγνωση τῶν τεσσάρων βιβλίων, ποὺ κυκλοφοροῦνται μέχρι σήμερα, δίνει καὶ στὸν πιδ ἀνίδεο ἀναγνώστη καθαρὴ τὴν ἐντύπωση ὅτι οἱ ἥρωες τους κινούνται μέσα στὸν χώρο τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, τῆς μαγείας καὶ τοῦ σατανισμοῦ. Ὁ ἀρχικὸς σχεδιασμὸς τῆς Ρόουλιγκ ἦταν νὰ γράψῃ ἑπτὰ βιβλία, ἓνα γιὰ κάθε χρόνο, ποὺ ὁ Χάρι Πότερ θρῆσκόταν στὴ Σχολὴ Μαγείας. Μετὰ τὰ τέσσερα πρῶτα ἀπομένουν νὰ κυκλοφο-

ρηθοῦν ἄλλα τρία. Στὰ ἤδη ὑπάρχοντα βιβλία παρατηρεῖται μίαν σταδιακὴ πορεία ἀπὸ τὰ ἀπλούστερα στὰ βαθύτερα στοιχεῖα τῆς μαγείας.

Στὸ πρῶτο βιβλίο, γιὰ παράδειγμα, οἱ ἥρωες του βρίσκουν σημάδια ἀπὸ τὸ αἷμα ἐνὸς ζώου, ἐνὸς μονόκερου, καὶ γίνονται ἐπίσης μάρτυρες μίας σκηνῆς, ὅπου τὸ δαιμονικὸ πνεῦμα σκοτώνει τὸν μονόκερο καὶ πίνει τὸ αἷμά του.

Στὸ δεύτερο βιβλίο περιγράφεται μίαν ζωοθυσίαν, ἢ θυσίαν τῆς γάτας τῆς σχολῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ δαιμονισμὸς μίας μαθήτριας, ἢ ὅποια χάνοντας τὸν ἔλεγχον τῶν πράξεων τῆς στραγγαλίζει πετεινοὺς καὶ ἐπιτίθεται ἐναντίον ζωντανῶν καὶ νεκρῶν τῆς σχολῆς.

Στὸ τρίτο βιβλίο οἱ ἀναγνώστες πληροφοροῦνται ὅτι οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς στὸ νέο ἔτος προμηθεύονται «Ὀδηγὸν βασικῶν μεθόδων μαντικῆς τέχνης» καὶ στὰ μαθήματά τους προβάλλονται ἡ ἀριθμολογία, ἡ ἀστρολογία, ἡ χειρομαντεία, ἡ καφεμαντεία καὶ ἡ κρυστάλλινη σφαῖρα, ὅλα γνωστὰ καὶ σχετικὰ στοιχεῖα μεθὰ τὴν μαγείαν. Συγχρόνως ἡ ἱστορία γίνεται τρομακτικώτερη μεθὰ τὴν συνεχεῖ παρουσία τῶν φοβερῶν φυλάκων τοῦ Ἀζκαμπάν, ποὺ ὀνομάζονται «παράφρονες», καὶ θυμίζουσαν ἐντονα τοὺς δαίμονες, ἐνῶ ἡ φυλακὴ τους θυμίζει τὴν κόλαση.

Τὸ τέταρτο βιβλίο, ποὺ θεωρεῖται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν συγγραφέαν ὡς τὸ «κεντρικὸ βιβλίο», εἶναι αὐτὸ ἀπὸ τὸ ὅποιο ἀρχίζουν οἱ περιγραφὲς θανάτων. Στὴν ἀρχὴ γίνεται ἀναφορὰ σὲ μίαν σειρὰ φόνων. Ἀκολουθεῖ ἓνας διαγωνισμὸς ζωῆς καὶ θανάτου, ὅπου οἱ ἥρωες καλοῦνται νὰ ἀγωνιστοῦν καὶ νὰ νικήσουν ἀσκώντας τὴν πράξη ὅλα τὰ μαγικά ποὺ διδάχθηκαν τὰ περασμένα τρία χρόνια. Μεθὰ τὸ πέρας τοῦ διαγωνισμοῦ αὐτοῦ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἥρωες δολοφονεῖται. Στὸ τέλος ὁμως τοῦ τετάρτου βιβλίου καὶ στὸ κεφάλαιο μεθὰ τὸ τίτλο, «Σάρκα, αἷμα καὶ ὄστα» βρίσκεται τὸ ἀποκορύφωμα τῆς μύσης στὴν μαγείαν μεθὰ μίαν ἀνατριχιαστικὴν σατανιστικὴν τελετὴν, ποὺ ἐκτυλίσσεται σ' ἓνα νεκροταφεῖο καὶ «ποῦ μόνον ἓνας ἐντελὼς διεστραμμένος νοῦς θὰ μπορούσε πόνε νὰ συλλάβῃ».

Ὅπως ἔχει ἐπισημανθῆ ἀπὸ εἰδικούς ἐρευνητὲς τοῦ φαινομένου Χάρι Πότερ, «ἀκόμη κι ἂν στὰ βιβλία ἢ στὴν ταινία βρῆ κανεὶς κάποια δόση χιούμορ, κάποια στοιχεῖα φαντασίας καὶ μίαν ἐντελῶς φαινομενικὴ παρουσίαση κάποιων ἀξιών, πόσο κατάλληλα μπορεῖ νὰ θεωροῦνται γιὰ τὰ παιδιά βιβλία καὶ ταινίες, ποὺ, πρῶτον, ἐξοικειώνουν μεθὰ τὸ κακό, τὴν μαγείαν, τὸν ἀποκρυφισμό καὶ τὴν δαιμονολογίαν, δεύτερον, καλλιεργοῦν τὸν φόβο καὶ ἄλλα ἀρνητικὰ συναισθήματα, τρίτον, περιέχουν ἀντιπαιδαγωγικά μηνύματα, καί, τέταρτον, διαμορφώνουν ρατσιστικὴ συνείδηση».

Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ δρόμος, στὸν ὅποιο ὀδηγοῦν τὰ βιβλία καὶ οἱ ταινίες μεθὰ «ἥρωα» τὸν Χάρι Πότερ εἶναι ὁ δρόμος τῆς μαγείας. Καὶ ἡ μαγεία δὲν εἶναι καθόλου ἓνα ἄθωο παιχνίδι γιὰ τὰ παιδιά. Εἶναι ἡ τέχνη τοῦ μισανθρώπου σατανᾶ, ποὺ θέλει νὰ θλέπῃ τὸν ἄνθρωπο ταπεινωμένο, ἐξευτελισμένο, ἀρρωστο, ἐξαθλιωμένο, νεκρὸ, ἐγκληματῆ καὶ κολασμένο. Ὁ «Χάρι Πότερ» δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἀνοίγῃ τὸν δρόμον στὴν προέλαση τοῦ πιδ μεγάλου τυράννου, ποὺ ἔχει σχεδιάσει καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν καταρράκωση καὶ τὴν καταστροφὴ τῶν παιδιῶν μας. Ἐχουμε τεράστια εὐθύνη. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ κρατοῦμε ἀνοιχτὰ καὶ ξαγρυπνα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀντιστεκόμαστε.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ...

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Κοινωνιολογία ἀποτελεῖ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ἀνέκαθεν, μεθὰ πολλὴ ἀγάπη καὶ εὐσυνειδησία μεριμνοῦσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μεριμνᾷ καὶ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ ἐκάστοτε ἀναφυόμενα κοινωνικὰ προβλήματα καὶ γιὰ τὶς ἐκάστοτε ἀναφυόμενες κοινωνικὲς ἀνά-

Ἀρχιμ. Παλαμᾶ Κουμάντου
Ph. D. London

γκαιότητες. Θὰ μὰ κ ρ η γ ο - ροῦσε κανεὶς καὶ θὰ πλατεῖ-

αζε, ἂν θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ ἀνα-

τρέξει στὰ ἱστορικὰ δεδομένα

καὶ γεγονότα, τὰ ὅποια ἀναφέ-

ρονται στὴν κοινωνικὴ μέριμνα

καὶ πολιτικὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ζητούμενο, στὸ σημερινό

θέμα μας, ἀνάγεται στὸ πῶς ἡ

Ἐκκλησία εἶναι σὲ θέση σήμερα

καὶ σὲ σχέση συναλλαγίας με

ἓνα Κράτος δικαίου, κοινωνι-

κῶν παροχῶν καὶ κοινωνικῆς

ἰσοτιμίας, νὰ ἀναδείξει τὴ δική

τῆς κοινωνικὴ μέριμνα καὶ πολι-

τικὴ. Προτοῦ νὰ προχωρήσου-

με στὴν, ἔστω καὶ ἐπιφανειακὴ

ἐκθεση τῶν ἀπόψεών μας, θεω-

ροῦμε ἀνάγκη νὰ ἀποσαφηνί-

σουμε τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλη-

σία ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ δια-

χειρίζεται τὰ τοῦ οἴκου τῆς

κατὰ τρόπο αὐτόνομο καὶ χωρὶς

νὰ εἶναι προσδεδεμένη καὶ

οἰκονομικὰ ἐξαρτημένη ἀπὸ

αὐτὸ τὸ Κράτος. Τοῦτο σημαί-

νει τὴν ὀριοθέτηση, τὴν χαρτο-

γράφηση, καὶ οὐσιαστικὰ τὴν

με σύγχρονες μεθόδους καὶ ἀντι-

λήψεις ἔλλογη καὶ προσοδοφό-

ρὰ ἀξιοποίηση τῆς ἐλάχιστης

ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἢ

ὅποια τὶς εἶναι πλέον ἀπομείνει.

Τοῦτο συνεπάγεται, κατὰ φυ-

σικὴ καὶ ἀναγκαῖα συνθήκη, τὴν

οὐσιαστικὴ, ριζικὴ καὶ ρηξικέ-

λευθὴ οἰκονομικὴ ἀποδέσμευση

τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ Κράτος,

με ὅλες τὶς συνέπειες καὶ ὅλα τὰ

συμπαράμαρτοῦντα, τὰ ὅποια

ἀπορροῦν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀπο-

δέσμευση. Ἐχουμε καὶ γνώση

καὶ ἐπίγνωση τῶν λόγων μας.

Κατανοοῦμε τὸ γεγονός ὅτι,

ἴσως καὶ νὰ γινώμεθα σὲ κάποι-

ους δυσάρεστοι. Ἡ ἀλήθεια,

ὁμως, ἀπαιτεῖ τόλμη καὶ ἀρετὴ.

Εἶναι, ὁμως, καιρὸς νὰ προ-

βοῦμε στὴν διερεύνηση τοῦ θέμα-

τός μας. Τὸ Κράτος δικαίου,

κοινωνικῶν παροχῶν, ἰσοτιμῆς

κοινωνικῆς πολιτικῆς καὶ ποιό-

τητας ζωῆς προσφέρει σὲς κα-

θημερινὲς ἀνάγκες καὶ ἀνα-

γκαιότητες τοῦ σημερινοῦ ἄν-

θρώπου ἐλάχιστες καὶ μηδαμι-

νές, ἂν ὄχι μηδενικὲς, ὑπηρεσίες.

Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ ἀντα-

ναπληρώσει αὐτὸ τὸ ἔλλειμ-

ματικὸ Κράτος. Τοῦτο καθί-

σταται δυνατὸ μονάχα μεθὰ τὴν χρηστὴν χρῆσιν καὶ ἔλλογην προσοδοφόρα ἀνάπτυξιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἢ ὅποια, ὁμως, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ εἶναι ἀνεξέλεγκτη καὶ ἀσύδοτη. Συνεπῶς χρειάζεται τὸ ἀπαραίτητο ἐκεῖνο σχέδιο νόμου, τὸ ὅποιο νὰ ἀναθεωρεῖ τὶς κείμενες διατάξεις καὶ ταυτόχρονα νὰ ὀριο-

θετεῖ τὶς ἀναγκαῖες δικλείδες ἀσφαλείας γιὰ τὴν χρηστὴν καὶ ἔλλογην προσοδοφόρα ἀνάπτυξιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας.

Τὰ ἐνοριακὰ συσσίτια γερόντων, οἱ οἴκοι εὐγηρίας, ἢ μοναδικὴ στὴν Ἑλλάδα Ἑστῆγη Κατακοίτων, ὁ Ἑρανος Ἀγάπης, τὰ ὄρφανοτροφεῖα, τὰ οἰκοτροφεῖα μαθητῶν καὶ σπουδαστῶν, καὶ τέλος τὸ πολυδιαφημισμένο ἐπίδομα πολυτέκνων στὸν ἀκριτικὸ Ἑβρο, εἶναι σταγόνα στὸν ὠκεανὸν, εἶναι κατὰ τὴν παραβολὴν τοῦ Εὐαγγελίου τὰ ψίχουλα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια πέφτουν ἀπὸ τὴν τράπεζαν τῶν συνδαιτημόνων τοῦ πλουσίου καὶ μεθὰ τὰ ὅποια ἐτρέφετο ὁ πτωχὸς Λάζαρος. Θὰ μπορούσε, βέβαια, κανεὶς νὰ ἀντιλέξει τὴν λαϊκὴν ῥῆσιν κατὰ τὴν ὅποια: «Ἐπὶ τὸ ὄλοτελα καλὴ καὶ ἡ Παναγιώταινα», καὶ νὰ τὴν ἐδράσει πάνω καὶ πάλιν στὸ Εὐαγγελικὸν λόγιον τῆς χήρας τῆς Ναῖν, ὅπου αὐτὰ τὰ ψίχουλα ἔδωσαν τὴν ἀνάστασιν στὴν κόρη τῆς. Τοῦτο, ὁμως, δὲν σημαίνει οὔτε τὸ γεγονός ὅτι ἐπιτελεῖ στὸ ἔπακρον τὸ χρέος τῆς γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ οὔτε βεβαίως ἀντανάκληση καὶ τὸ ἐλλειμματικὸν Κράτος.

Ἡ Ἐκκλησία, μεθὰ τὴν ἀξιοποίηση τῆς περιουσίας τῆς, ἔτσι ὅπως τὴν περιγράψαμε παραπάνω, μπορεῖ νὰ ἀποκτήσει καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν δυνατότητα κατ' ἀρχὰς μεθὰ νὰ ἐκπαιδεύσει τὰ ἀναγκαῖα καὶ ἱκανὰ ἐκεῖνα μέλη τῆς, τὰ ὅποια ἀκολούθως θὰ στελεχώσουν σὲ κάθε Μητρόπολη τουλάχιστον ἓνα οἶκον εὐγηρίας κατακοίτων καὶ νὰ ὀργανώσῃ ἀνὰ Μητρόπολη οἴκους ἀστέγων, ἀκολούθως δὲ νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ δημιουργώνας καὶ πάλιν ἀνὰ Μητρόπολη προγράμματα καὶ κοινότητες ἀποτοξίνωσης καὶ ἀπεξάρτησης. Ἐπιπλέον μπορεῖ νὰ ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ δημιουργήσῃ κέντρα γιὰ τοὺς ἀνεργούς, τοὺς ὁποίους ἀφοῦ προηγουμένως θὰ ἔχει κατάλληλα ἐκπαιδεύσει ἔτσι, ὥστε αὐτοὶ νὰ μὴν εἶναι ἀνείδικτοι, νὰ τοὺς διοχετεύει μέσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ κέντρα σὲ κατάλληλες θέσεις ἰδιωτικῶν



Ὁ Σεβασμιώτατος μετὸν κ. Χ. Γιανναρῶ, καὶ τὴν διευθύντρια τοῦ Βιβλιοπωλείου κ. Ἄννα Ἀλεξοπούλου.



Μεγάλη ἡ ἀνταπόκριση τοῦ κόσμου γιὰ τὸ νέο Βιβλιοπωλεῖο.

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 2

Ἡ ἱεροσύνη εἶναι ἀπαραίτητη στὴν Ἐκκλησία μας, διότι χωρὶς τὴν ἱεροσύνη κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτύχει τὸν Ἅγιασμό καὶ τὴν ἐπικοινωνία του μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν μπορεῖ οὔτε κἀν νὰ λέγεται χριστιανός. Ἡ ἱεροσύνη εἶναι ἔκφραση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ ἔργο τῆς Θεῆς Πρόνοιας γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς τιμᾷ ἰδιαίτερα τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ ἐπιλέγει, ὥστε νὰ τὸν καταστήσει ἱερέα Του πάνω στὴ γῆ. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας μέσα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς καὶ τὰ βιώματά της, μετὰ πολλὴ προσοχὴ ἐπιλέγει τοὺς ὑποψηφίους ἱερεῖς καὶ κατόπιν προβαίνει στὴν ἐπιτέλεση τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου. Ὁ ὑποψήφιος κληρικὸς πρέπει νὰ συγκεντρῶναι ὀρισμένα προσόντα, ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἐκλογή του καὶ ἀνάδειξή του στὸ ὕψηλὸ καὶ μεγάλο αὐτὸ ὑπόρρημα. Τὰ προσόντα αὐτὰ εἶναι ὁ καθαρὸς βίος σὲ συνδυασμὸ μετὰ τὸ ὀρθόδοξο φρόνημα, ἡ καλὴ μαρτυρία, καὶ ἡ κατάλληλη ἡλικία. Ὅποιοι δὲν πληροῖ τὶς παραπάνω προϋποθέσεις, σημαίνει ὅτι ἔχει κώλυμα ἱεροσύνης, μετὰ ἀποτέλεσμα νὰ μπορεῖ μὲν νὰ γίνῃ ἅγιος, ἐφόσον ἀγωνισθεῖ πνευματικά, ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἱερέας. Ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναφέρονται πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Ἅγιοι Πατέρες μετὰ πολλὴ εὐλάβεια ἐξυμνοῦν τὸ μεγαλεῖο τῆς ἱεροσύνης, αἰσθάνονται τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ, τὴ μικρότητα τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ καὶ τὴ μεγάλη τιμὴ ποὺ κάνει ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπο. Ἐτσι ὁ Ἱερός Χρυσόστομος σκύβοντας τὸ κεφάλι του μπροστὰ στὸ ἱερὸ θυσιαστήριον, ἀφήνει τὴν καρδιά του νὰ ἐκφράσει τὸ συναίσθημά του καὶ γεμᾶτος δέος ἀναφωνεῖ: «Οὐδεὶς

ἄξιος...προσερχεσθαι ἢ προσεγγίζειν ἢ λειτουργεῖν σοι, Βασιλεῦ τῆς δόξης. Τὸ γὰρ διακονεῖν σοι μέγα καὶ φοβερὸν καὶ αὐταῖς ταῖς ἐπουρανίαις Δυνάμεσιν» (Θεία Λειτουργία Χρυσοστόμου, Εὐχὴ Χερουβικῶν Ὕμνου). Ὁ δὲ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μετὰ λίγες γραμμὲς ἀνακεφαλαιώνει τὴν ἀποστολὴ τοῦ ἱερέα δίνοντάς μας τὸν πλήρη ὀρισμό:

«Πτερώσαι ψυχὴν, ἀρπᾶσαι κόσμον καὶ δοῦναι Θεῷ καὶ τὸ κατ' εἰκόνα εἰ μὲν τηρῆσαι, κινδυνεύον χειραγωγῆσαι ἢ διαρρῶν ἀνασώσασθαι εἰσοικῆσαι τε τὸν Χριστὸν ἐν ταῖς καρδίαις διὰ τοῦ Πνεύματος καὶ τὸ κεφάλαιον Θεὸν ποιῆσαι τὸν ἄνθρωπον».

Μεγάλὸ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱεροσύνης. Ὁ νέος, καὶ ὁποιοσδήποτε πιστός, φλέγεται ἀπὸ τὸν πόθο νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Ἐκκλησία, ἄς ἐρευνησῇ τὰ βῆθη τῆς καρδιάς του. Σ' αὐτὸ θὰ τὸν βοηθήσῃ πολὺ ἡ προσευχὴ, ἡ νηστεία, ὁ πνευματικὸς του καὶ ὁ Ἐπίσκοπος. Μόνον ἔτσι θὰ πάρῃ τὴν ἀπάντηση ἀπὸ τὸ Θεὸ, ὥστε νὰ κατανοήσῃ ἂν εἶναι ἄξιος γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ κλήση. Ἡ Θεία Χάρη θὰ τὸν ἐπισκιασῇ, θὰ τὸν φωτίσει, θὰ τὸν ἐνισχύσει καὶ μόνον ἔτσι ἀβίαστα χωρὶς ἀνθρώπινες παρεμβάσεις, ἀφήνοντας τὰ πάντα στὴ σκέπη τῆς Θεῆς Πρόνοιας, θὰ ἔρθῃ ἡ εὐλογημένη ἐκείνη ὥρα, ὥστε νὰ ἐκπληρωθεῖ ὁ ἱερός πόθος του καὶ νὰ γίνῃ ἐργάτης καλῶς καὶ φιλότιμος στὸν Ἀμπελώνα τοῦ Κυρίου, ἄξιος συνεχιστῆς τοῦ ἔργου τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ὁδηγώντας καὶ φυλάσσοντας τὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων μέσα στὴν Κιβωτὸ τῆς σωτηρίας, δηλαδὴ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΗΡΙΟ



ΒΙΒΛΙΟΦΟΡΕΙΟΝ

Τῆς Ἄννας Ἀλεξοπούλου

Τὸ Σάββατο 7 Δεκεμβρίου τοῦ 2002, πραγματοποιήθηκε ἡ ἑναρξη λειτουργίας τοῦ νέου Βιβλιοπωλείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερβίων καὶ Κοζάνης, στὴν ὁδὸ Κ. Βάρναλη 1 (στὸ Μπλιούρειο Ἴδρυμα), μετὰ τὸ ὄνομα Καταφυγῆ Βιβλιοφίλων. Ὁ Ἅγιασμός τοῦ νέου χώρου τελέστηκε ἀπὸ τὸ Μητροπολίτη Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Ἀμβρόσιο, ἐνῶ ἀκολούθησε ὁμιλία τοῦ Καθηγητῆ Φιλοσοφίας κ. Χρήστου Γιανναρᾶ, ἀναλύοντας τὴν ἔννοια καὶ τὴ σημασία τοῦ ὀνόματος ποὺ δόθηκε στὸν χώρο. Τὴν ἐκδήλωση ἐνίσχυσε αἰσθητικὰ ἀξιόλογο ὁμαδικὴ ἔκθεση σύγχρονων Θεσσαλονικέων Ζωγράφων (Γιάννης Βούρος, Ἀγγελικὴ Καλαντζῆ, Θανάσης Μπακογιώργος, Κωνσταντῖνος Παλιάν, Ντίνος Παπασπύρου), καθὼς ἀκούστηκαν καὶ εὐχάριστες μουσικὲς νότες ἀπὸ νεανικὸ συγκρότημα τῆς πόλης μας.

Πρόκειται γιὰ ἕνα χώρο συνολικῆς ἔκτασης 230 τετραγωνικῶν μέτρων, σὲ τρία διαφορετικὰ ἐπίπεδα, ποὺ φιλοξενεῖ ἕνα σύγχρονο Βιβλιοπωλεῖο, μὴ αἶθουσα Τέχνης καὶ ἕνα χώρο ἐκδηλώσεων. Ὁ χώρος φιλοξενεῖ βιβλία γιὰ ὅλα τὰ ἀναγνωστικὰ ἐνδιαφέροντα καλύπτοντας τὰ παρακάτω θέματα: Θεολογία, Φιλοσοφία, Ἱστορία, Δοκίμιο, Ἀρχαία Γραμματεία, Πολιτικὴ, Κοινωνιολογία, Ἐπιστήμες, Ἐκπαίδευση, Ψυχολογία, Πληροφορικὴ, Μάντζιμεντ, Ὑγεία-Διατροφή, Τέχνη, Ἑλληνικὴ καὶ Ξένη Λογοτεχνία καὶ ἕνα πλούσιο Παιδικὸ Τμήμα. Ὁ κάθε ἐνδιαφερόμενος ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ ἀντλήσει πολὺτιμες πληροφορίες ἀπὸ Τράπεζα δεδομένων σὲ ἐξειδικευμένο μηχανογραφικὸ σύστημα μετὰ τὸ σύνολο τῆς ἐκδοτικῆς παραγωγῆς.

Πανελλαδικῶς πρόκειται γιὰ τὸ πρῶτο Βιβλιοπωλεῖο-Πολυχώρος, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ Θεολογικὰ-Ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, καλύπτει θεματικὰ τὸ σύνολο τῆς ἐκδοτικῆς παραγωγῆς καὶ λειτουργεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα μιᾶς Μητροπόλεως. Πρωτοπόρος ὁραματιστῆς ὅλου τοῦ ἔγχειρήματος ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Ἀμβρόσιος. Ὁραμα τοῦ Σεβασμιωτάτου νὰ ἀποτελέσει ὁ νέος χώρος σκευὸς σοφίας, μιὰ μητρόπολη τοῦ πνεύματος, ἕνα χώρο φιλοξενίας καὶ διάδοσης τοῦ οὐσιώδους. Στόχος ἡ πολιτιστικὴ ἀνέλιξη καὶ καλλιέργεια κάθε πολίτη, μέσα ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν πολιτισμικῶν κατορθωμάτων ποὺ ἀποτελοῦν τὴν κιβωτὸ τῆς ἀνθρώπινης σκέψης. Ἐνας νέος σύγχρονος χώρος Πολιτισμοῦ, ὅπου θὰ ἀναπαύεται ὁ κάθε ἀναγνώστης.



Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης τελεῖ τὸν Ἅγιασμό στὸ νέο Βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 3

κυρίως φορέα, μειώνοντας κατὰ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν ἀνεργία. Οἱ καιροὶ ἔχουν ἀλλάξει, δὲν μπορούμε νὰ ἀκολουθοῦμε τὶς πρακτικὲς καὶ τὶς μεθόδους παλαιότερων χρόνων στὴν κατῆχηση τῶν παιδιῶν μας. Τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Σχολεῖο, ἔτσι τουλάχιστον ὅπως ἐμεῖς οἱ παλαιότεροι τὸ γνωρίζουμε, ἔχει πολλοὺ παρῆλθει καὶ ξεπερασθεῖ, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε ὅτι ἔχει ἤδη ἀποθάνει. Χρειαζόμαστε νέες καὶ ρηθιμικῆς μεθόδους καὶ πρακτικὲς ἐπανακατῆχησης συνόλου τοῦ λαοῦ. Καὶ ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ ὀργανώσει στὸν τομέα αὐτὸ κέντρα ἐκπαίδευσης στὶς νέες τεχνολογίες συνδεδεμένα καὶ συνοδευόμενα ἐκ παραλλήλου μετὰ κέντρα ψυχαγωγίας ἀνὰ Μητρόπολη, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε ἀνὰ Ἐνορία. Τέλος δέ, μπορεῖ νὰ συγκρο-

τήσῃ κέντρα διαπαιδαγώγησης καὶ διαφωτισμοῦ γιὰ τὰ νέα ζευγάρια, τὰ ὁποῖα εἴτε πρόκειται νὰ ἔλθουν εἰς γάμου κοινωνία, εἴτε εἶναι ἤδη ἔγγαμα.

Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν κάποιους ἄξονες τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς, τὴν ὁποῖαν ἡ Ἐκκλησία καλεῖται σήμερα νὰ ἀκολουθήσει. Τὸ συμπέρασμα εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπάρχει ἀμεση ἀνάγκη τῆς ἀναδιάρθρωσῆς τῆς τόσο δομικῆς ἔτσι, ὥστε νὰ παύσῃ νὰ καθεύδει καὶ νὰ κατέβει στὸ λαὸ ἀντιμετωπίζοντας τὶς καθημερινὲς του ἀνάγκες καὶ ἀναγκαιότητες, ὅσο καὶ οἰκονομικὰ γιὰ νὰ μπορέσει νὰ τὶς ἀντιμετωπίσει. Μὲ εὐχολογία δὲν λύνονται τὰ προβλήματα, οὔτε καὶ ἀντιμετωπίζονται, «πρᾶξις γὰρ δεῖκνυσι τὸν ἄνδρα».

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
ΕΠΙ ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

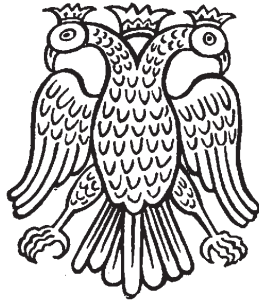
Πανάρχαιος και πανανθρώπινος είναι ο πόθος της αλήθειας και ποιίλαιο και κοπιώδεις κατεβλήθησαν και ακόμη καταβάλλονται υπό της ανθρωπότητας προσπάθειαι διὰ τὴν προσέγγισιν αὐτῆς. Εὐλόγως δὲ ἀναζητεῖται ἡ ἀλήθεια, διότι ἡ γνώσις αὐτῆς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν πλάνην καὶ τὰ συνεπακόλουθα αὐτῆς. Ἄλλ' ἀτυχῶς, διὰ τὴν ἀναζητήσιν τῆς αλήθειας δὲν ἀκολουθοῦμεν πάντοτε τὴν ὀρθὴν ὁδόν, πολλοὶ δὲ ὑπῆρξαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν αἱ ἐσφαλμέναι διδασκαλίαι, αἱ ὁποῖαι ἀπήτησαν κατὰ καιροὺς καὶ ἀπαιτοῦν ἀκόμη καὶ σήμερον τὴν ἀναγνώρισιν αὐτῶν ὡς ἐκφραστῶν τῆς ἀλήθειας.

Σήμερον ἰδιαιτέρως περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε ἀπευθύνονται πρὸς ἡμᾶς διάφοροι ὑποστηρικταὶ ἀνατολικῶν τινῶν ἢ ἄλλων ἀπρηχαιωμένων διδασκαλιῶν καὶ ἐμφανίζουν αὐτὰς ὡς νέας καὶ ὡς συνοδευομένας με κοσμικὴν ἢ ὑπερφυσικὴν ἰσχύν, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ πολλῶν ὑποσχέσεων δι' ἀπόκτησιν πνευματικῶν ἐμπειριῶν καὶ διαφόρων ἐξουσιῶν ἀποπειρῶνται νὰ μᾶς πείσουν ὅτι κατέχουν τὴν πλήρη ἀλήθειαν καὶ τὴν ἰσχυροτέραν δύναμιν ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἄλλ' ἡμεῖς, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα, γνωρίζομεν καλῶς ἐκ πείρας ὅτι ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν πανηγυρικῶς ἐορτάζομεν σήμερον, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τῆς γνώσεως, ὡς δὲ λέγει τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, διὰ τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς (Μθ. 4,16). Αὐτὸ διακηρύσσει ποιη-

τικῶς καὶ ὁ ἱερὸς ὕμνωδὸς λέγων 'οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ εὕρομεν τὴν ἀλήθειαν'.

Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν εὕρομεν, δὲν εἶναι μία πρότασις διανοητικὴ, μία διατύπωσις περὶ τοῦ κόσμου, τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ ἐν τῷ ἀσῆμῳ σπηλαίῳ ταπεινῶς γεννηθεὶς διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν καὶ ἀποκαλύψας ἡμῖν ὀντολογικῶς καὶ ἐμπράκτως τὴν ἀπειρον ἀγάπην αὐτοῦ δι' ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, δίκαιον ἢ ἀμαρτωλόν. Εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος μᾶς ἐβεβαίωσε ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ καὶ συνεπῶς ἐὰν εὕρωμεν αὐτὸν δὲν χρειαζόμεθα νὰ ἀναζητῶμεν ἄλλην τινὰ ἀλήθειαν, διότι αὐτὸς εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια καὶ ἡ πλήρης ἀλήθεια.



Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο (Ἰω. 1,17). Καὶ ἡ χάρις, ἡ εἰρήνη, ἡ σωτηρία καὶ πᾶν τὸ ἀγαθὸν μόνον πλησίον αὐτοῦ εὕρισκεται.

Δόξα τῷ ἐν ὑψίστοις Θεῷ, ὁ ὁποῖος ἠδύοχησε νὰ σαρκωθῇ δι' ἡμᾶς ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος αὐτοῦ καὶ νὰ μεταδώσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν πλήρη ἀλήθειαν αὐτοῦ καὶ τὴν σῶζουσαν χάριν αὐτοῦ. Δόξα, αἶνος καὶ εὐχαριστία καὶ τῷ γεννηθέντι ἐν τῇ ταπεινῇ φάτνῃ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῷ Ἁγίῳ αὐτοῦ Πνεύματι, τὸ ὁποῖον ὄλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας καὶ στηρίζει καὶ ἐμπνέει ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς.

Ταῦτα πατρικῶς ὑπομιμνήσκοντες, ἐπιδαψιλεύομεν ὑμῖν ὀλοθύμως τὰς πατρικὰς ἡμῶν εὐχὰς καὶ τὴν Πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐλογία, εὐχόμενοι ὀλοκαρδίως ὅπως διέλθητε ἐν εἰρήνῃ καὶ χαρᾷ τὰς

ἈΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Ρώτησε κάποτε ὁ ἀββᾶς Λογγῖνος τὸν ἀββᾶ Λούκιο τρεῖς λογισμούς:

—Θέλω νὰ ξενιτευθῶ.

Τοῦ λέει ὁ γέρον: —Ἐὰν δὲν κρατήσεις τὴ γλῶσσα σου, δὲν εἶσαι ἄξιος, ὅπου καὶ ἂν πᾶς. Καὶ ἐδῶ λοιπὸν κράτησε τὴ γλῶσσα σου καὶ δὲ εἶσαι ξένος.

Τοῦ λέει πάλι: —Θέλω νὰ νηστεύσω.

Ἀποκρίθηκε ὁ γέρον: —Εἶπε ὁ προφήτης Ἡσαΐας, 'ἐὰν λυγίσεις τὸν τράχηλό σου σὰν κλοιοῦ καὶ σὰν κρίκου, οὔτε ἔτσι δὲ θεωρηθεῖ δεκτὴ ἡ νηστεία', ἀλλὰ μᾶλλον κράτησε τοὺς πονηροὺς λογισμούς.

Τοῦ λέει γιὰ τρίτη φορά: —Θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀποκρίθηκε ὁ γέρον: —Ἐὰν δὲν κατορθώσεις τὴν ἀρετὴν πρῶτα μαζί με τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε μόνος σου δὲ μπορέσεις νὰ τὴν κατορθώσεις.

ἀγίας ἐορτὰς τοῦ δωδεκαημέρου καὶ τὸ ἐπὶ θύραις νέον ἔτος τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου.

Αὐτοῦ δὲ τοῦ ἐν Βηθλεὲμ ἐκ τῆς ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας γεννηθέντος καὶ ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων ἀνακλιθέντος διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ χάρις καὶ τὸ πλοῦσιον ἔλεος εἶησαν μετὰ πάντων ἡμῶν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα. Ἀμήν.

Φ α ν ἄ ρ ι ο ν

Χριστοῦγεννα 2002

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Β'

Ο Ἀπόστολος Παῦλος ἀναλαμβάνει νὰ μεταφέρει τὸ σωτήριο μήνυμα τοῦ Χριστοῦ σ' ὅλα τὰ ἔθνη. Ὁ Θεὸς τὸν προορίζει γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀποστέλλει. Εἶναι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα τῆς Ἀντιόχειας ποὺ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς προσευχῆς καὶ τῆς νηστείας καθοδηγούμενη ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ξεχωρίζει τὸν Παῦλο καὶ τὸ Βαρνάβα καὶ τοὺς ἀποστέλλει νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιο στὰ ἔθνη. Ἔτσι, με κέντρο καὶ ἀφετηρία τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιόχειας ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, με διαφορετικοὺς κάθε φορά συνεργάτες, πραγματοποεῖ τέσσερα μεγάλα ταξίδια-περιοδείες σ' ὅλο τὸ γνωστὸ τότε κόσμο.

Στὸ πρῶτο του ταξίδι ἔρχεται στὴν Κύπρο καὶ τὰ νότια παράλια τῆς Μ. Ἀσίας. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν πρώτη μεγάλη ἐξοδὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐκτὸς τῶν στενῶν ὁρίων τῆς Παλαιστίνης καὶ βέβαια τὸ πρῶτο κάλεσμα τῶν ἐθνικῶν. Ἡ ἔνταξη ὅμως ἐθνικῶν-εἰδωλολατρῶν στὴν Ἐκκλησία δημιουργεῖ προβλήματα ποὺ ἀπειλοῦν τὴν ἐνότητά της. Γι' αὐτὰ συγκαλεῖται ἡ Ἀποστολικὴ Σύνοδος στὰ Ἱεροσόλυμα τὸ 48 ἢ 49 μ. Χ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σ' αὐτὴν ὑπερασπίζεται τὴν παγκοσμιότητα τῆς σω-

τηρίας καὶ τὴν ἀποδέσμευση ἀπὸ τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο.

Στὸ δεύτερο ταξίδι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος με τοὺς συνεργάτες του δραστηριοποιεῖται γιὰ λίγο στὴ Μ. Ἀσία καὶ ἐνῶ βρίσκεται στὴν Τρωάδα βλέπει

ένα ὄραμα: ἕνας Μακεδόνας στέκεται μπροστά του καὶ τὸν παρακαλεῖ: «Διαβάς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν». Εἶναι τὸ ὄραμα αὐτὸ ἢ ἀφορμὴ γιὰ ν' ἀφήσει ὁ Παῦλος τὴν ἰσπανικὴ γῆ καὶ νὰ περάσει στὴ γηραιὰ Ἠπειρο. Ἀλήθεια τί παράξενα πράγματα συμβαίνουν στὴν Ἱστορία! Ὁ Θεὸς ποὺ εἶναι κύριος τῆς Ἱστορίας τῶν ἀνθρώπων θέλει πρῶτα ἡ Εὐρώπη με τοὺς Μακεδόνες καὶ τὸν Ἀλέξανδρο νὰ προσφέρει στὴν Ἀνατολὴ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, τὴς τέχνες, τὰ γράμματα, τὴ φιλοσοφία καὶ τώρα ἡ Ἀνατολὴ νὰ προσφέρει στὴν Εὐρώπη τὴν Ἀλήθεια τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Λόγου τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἀγάπη καὶ τὴ σωτηρία. Στὴν Ἑλλάδα μεταφέρεται τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ οἱ πόλεις Φίλιπποι, Θεσσαλονίκη, Βέροια, Ἀθήνα καὶ Κόρινθος ἀποτελοῦν σταθμοὺς γιὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀπ. Παύλου καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ τῆς Εὐρώπης.

Στὸ τρίτο ταξίδι ἐπισκέπτεται τὴς ἐκκλησίες τῆς Μ. Ἀσίας καὶ τῆς Ἑλλάδας, στηρίζει τοὺς χριστιανοὺς καὶ δίνει λύσεις καὶ ἀπαντήσεις στὰ προβλήματα καὶ τὴς ἀπορίες τους. Στὴ συνέχεια πηγαίνει στὴν πρωτεύουσα τῆς

Ρωμαϊκῆς αυτοκρατορίας, τὴ Ρώμη.

Στὸ τελευταῖο ταξίδι του, μετὰ τὴς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδας φθάνουν μέχρι τὸ τέρμα τῆς Δύσεως, τὴν Ἰσπανία, γιὰ νὰ καταλήξῃ στὴ Ρώμη καὶ πάλι, ὅπου σύμφωνα με τὴν Παράδοση μαρτυρεῖ κατὰ τὸ διωγμὸ τοῦ Νέρωνα, τὸ 67 μ. Χ.

Τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου λοιπὸν φθάνει διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης. Ἡ ἀνταπόκριση τῶν ἀνθρώπων στὴς περισσότερες περιοχὲς εἶναι ἄμεση καὶ μεγάλη, «πιστεύουν οὐκ ὀλίγοι», σ' ἄλλες πάλι προσέχονται ἐλάχιστοι στὴ νέα πίστη, ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ λίγοι μὲν, ἐκλεκτοὶ δέ, ἀποτελοῦν πάντα «τὴ μικρὰ ζύμη ποὺ ὄλον τὸ φύραμα ζυμοῖ». Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἱεραποστολικοῦ του ἔργου ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν ἀντιμετωπίζει προβλήματα, κινδύνους καὶ περῶ ἀναριθμητὰς ταλαιπωρίες. Σημειώνει χα-

ρακτηριστικὰ στὴ Β' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή του: «ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις, τρεῖς ἐρραβδίσθη, ἅπαξ ἐλιθάσθη, τρεῖς ἐναυάγησα... κινδύνους ληστῶν κινδύνους ἐκ γένους, κινδύνους ἐξ ἐθνῶν... ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν λιμῷ καὶ δίψει...» καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν ὅλα αὐτὰ ἔχει καὶ τὴ σωματικὴ ἀσθένεια «ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί». Ὅλα αὐτὰ ὄχι μόνο τὰ ὑπομένει ἀγόγγυστα, ἀλλὰ καὶ «χαίρει ἐν τοῖς παθήμασί του», γιὰ τὴν ἀσθένειαν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχει πλήρη συναίσθηση πὼς ὁ Χριστὸς ἀνέβηκε στὸ Γολγοθᾶ γιὰ νὰ ἀναστηθεῖ καὶ θυμᾶται τὴν προειδοποίησή του «ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε, ἀλλὰ θαρσεῖτε: ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον». Με τὴ χάρι τῶ Θεοῦ λοιπὸν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ με ἀπόλυτη βεβαιότητα, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴς ἀποκαλύψεις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ποὺ εἶχε, ὅτι ἐργάστηκε πρὸς τὴ σωστὴ κατεύθυνση γράφει ἀπὸ τὴ φυλακὴ τῆς Ρώμης πρὸς τὸν Τιμόθεο. «τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα: λοιπὸν ἀποκεῖται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος...».

ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΑΞΑΡΙ



Ο ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

«Τὸ φθαρτὸν Ἀμβρόσιος ἐκδὸς σαρκίον, θείας μετέσχεν ἀμβροσίας ἀξίως», λέγει ὁ Συναξαριστὴς γιὰ τὸν ἅγιον Ἀμβρόσιο, περικλείοντας σὲ δύο στίχους ὁλόκληρο τὸ βίο του. Ὁ Ἅγιος καταγόταν ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ ἦταν μέλος τῆς Βασιλικῆς Συγκλήτου. Διακρινόταν στὸ ἦθος τοῦ χαρακτήρα του, φιλαλήθης καὶ δίκαιος σ' ὅλους, μὲ γενναῖο φρόνημα. Γιὰ τὶς ἀρετὲς του αὐτὲς οἱ Βασιλεῖς Κωνσταντῖνος καὶ Κώνστας, υἱοὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ ἐμπιστεύθηκαν τὴν ἡγεμονία ὅλης τῆς Ἰταλίας καὶ ἀργότερα, ὅταν ἐκοιμήθη ὁ Ἀρχιερεὺς τῶν Μεδιολάνων, μετὰ ἀπὸ πρόταση τοῦ βασιλέως Οὐαλεντιανοῦ, χειροτονεῖται ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Μεδιολάνων. Στὸς ἀγῶνες του κατὰ τῶν Ἀρειανῶν φημίζεται

γιὰ τὴ σθεναρὴ στάση του καὶ ὅταν ἐκεῖνοι θέλησαν νὰ τοῦ πάρουν ἐκκλησίαις, αὐτὸς ἀπάντησε στὸ βασιλεῖα: «Ὁ ἐπίσκοπος δὲν παραδίδει ποτὲ ναοὺς τοῦ Κυρίου». Ἀλλὰ καὶ στὸν αὐτοκράτορα Θεοδόσιο, μετὰ τὴ σφαγὴ ἑπτὰ χιλιάδων ἀνθρώπων στὴ Θεσσαλονίκη, ὅταν θέλησε νὰ μπεῖ στὸ ναὸ καὶ νὰ κοινωνήσῃ, ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος ἔμεινε ἀκλόνητος. Κι ὅταν ὁ αὐτοκράτορας θέλησε νὰ δικαιολογηθεῖ πὼς καὶ ὁ Δαβὶδ ἀμάρτησε, ὁ Ἀμβρόσιος τοῦ ἀπάντησε: «Τὸν μιμήθηκες στὸ ἔγκλημα, μιμήσου τον καὶ στὴ μετάνοια». Ἔτσι διήνυσε τὴ ζωὴ του ὁ ἅγιος, μέσα στὴν ἀλήθεια καὶ τὴ δικαιοσύνη, καὶ ἀναπαύθηκε ἐν Κυρίῳ σὲ βαθιὰ γηράματα. Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴ μνήμη του στὶς 7 Δεκεμβρίου.



ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟ



Στὴν Ἀρσενοῖτη (πόλη τῆς Θηβαΐδας) συνελήφθη κάποιος φονιάς καὶ ἀφοῦ βασανίστηκε πολὺ, πάρηκε ἡ ἀπόφαση νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Καθὼς λοιπὸν τὸν ὀδηγοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη περίπου ἕξι μίλια (γιατὶ ἐκεῖ ἦταν ὁ τόπος ποῦ ἔγινε τὸ φονικὸ) τὸν ἀκολουθοῦσε κάποιος μοναχὸς ποῦ ἤθελε νὰ ὠφεληθεῖ ψυχικὰ βλέποντας τὸν ἀποκεφαλισμό. Καὶ ἐνῶ βιάδιζε τὸ δρόμο γιὰ τὸν ἀποκεφαλισμό, βλέπει τὸν μοναχὸ ν' ἀκολουθεῖ καὶ τοῦ λέει.

– Στ' ἀλήθεια, κύρ ἀββᾶ, δὲν ἔχεις κελλί, οὔτε ἐργόχειρο; Ἀποκρίθηκε ὁ μοναχὸς καὶ εἶπε:

– Ναί, ἀδελφέ, καὶ κελλί ἔχω καὶ ἐργόχειρο.

Καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίθηκε καὶ τοῦ εἶπε:

– Γιατὶ δὲν κάθῃσαι στὸ κελλί σου καὶ νὰ κλάψῃς τὶς ἁμαρτίες σου;

Καὶ ὁ μοναχὸς τοῦ λέει:

– Πραγματικά, ἀδελφέ, ἀμελῶ πάρα πολὺ τὰ σχετικά μὲ μένα. Γι' αὐτὸ καὶ ἔρχομαι γιὰ νὰ δῶ πὼς θὰ πεθάνεις, γιὰ νὰ ὀδηγηθῶ ἔστω καὶ ἔτσι σὲ κατάνυξη.

Τότε τοῦ λέει ἐκεῖνος:

– Πήγαινε, κύρ ἀββᾶ, καὶ κάθῃσε στὸ κελλί σου καὶ εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ ποῦ μᾶς ἔσωσε. Γιατὶ ἀπὸ τότε ποῦ ἔγινε ἄνθρωπος καὶ πέθανε γιὰ μᾶς, δὲν πεθαίνει πιά ἄνθρωπος τὸν αἰώνιο θάνατο.



ΒΙΒΛΙΑ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Ὁ Ἐκκλησιαστικὸς Βίος τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας-Βορείου Θεσσαλίας, κατὰ τὸν Κώδικα Ζάβορδας 1534/1962»

μᾶς παρουσιάζει μία ἐμπεριστατωμένη μελέτη γιὰ τὴ θέση τῆς γυναίκας στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ στὸ Κοράνιο.

«Σελίδες Ἱστορίας τῶν Γρεβενῶν», τόμ. Α' τοῦ Ἀπόστ. Παπαδημητρίου

τοῦ Ζήση Ἀν. Μπέλλου

Πρόκειται γιὰ τὴν ἔκδοση τῆς θαυμάσιας διπλωματικῆς ἐργασίας τοῦ συγγραφέα γιὰ τὸν Κώδικα τῆς Ζάβορδας μὲ στοιχεῖα ἐπιστημονικῆς δεοντολογίας ἀλλὰ καὶ τοπικοῦ ἐνδιαφέροντος.

«Ἡ Γυναίκα 'Εὐᾶ' στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ στὸ Κοράνιο» τοῦ Ἀθαν. Δ. Στεφανίδη

Ὁ συγγραφέας, θεολόγος-Διπλωματοῦχος θρησκευολογίας, μὲ πλούσια παρουσία στὴ συγγραφὴ θρησκευολογικῶν καὶ ἀντιαιρετικῶν μελετῶν,

Ὁ συγγραφέας σ' ἓνα διαφορετικὸ συγγραφικὸ χῶρο ἀπ' ἐκεῖνον ποῦ τὸν συνηθίσαμε, τὰ καταφέρνει θαυμάσια καὶ στὸν ἱστορικὸ, ἐπιχειρώντας νὰ καταγράψῃ τὴν ἱστορία τῆς ἰδιαίτερης πατρίδος του. Ξεκινώντας ἀπὸ τὴν προϊστορικὴ περίοδο καὶ μέχρι τὸν 18ο αἰώνα, μᾶς δίνει ἀνάγλυφα κάθε πτυχὴ τῆς Ἱστορίας τῶν Γρεβενῶν.

«Ἡμερολόγιον Κοζάνης, 2003» τοῦ Ἀναστ. Μπέλλου

Μὲ μιὰ παρουσία 28 ἐτῶν δὲν ἔχει κανεὶς νὰ προσθέσῃ καὶ πολλὰ σὲ μιὰ ἔκδοση, ποῦ ὑπηρετεῖ ἱστορικὰ καὶ πολιτιστικὰ τὸν τόπο μας.



Ὁ Σεβασμιώτατος στὴν τελετὴ τῆς ὀρκωμοσίας τοῦ Δημάρχου Κοζάνης κ. Πάρι Κουκουλόπουλου καὶ τοῦ νέου Δημοτικοῦ Συμβουλίου.



Παραμονὴ Χριστουγέννων στὴν Ἱ. Μητρόπολη. Κάλαντα ἀπὸ τὸν Μορφωτικὸ Πολιτιστικὸ Σύλλογο Μαυροδενδρίου.

← Ἀπὸ τὴν χειροτονία εἰς Διάκονον, τοῦ Ἀμβροσίου Σταμπλιάκα, εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Γεωργίου Σεργίου.

ΧΡΟΝΙΚΑ ♦ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ♦ ΣΧΟΛΙΑ



2002

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ

Κατά τό δίμηνο Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου 2002 ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερβίων καί Κοζάνης κ. Ἀμβρόσιος ἐχοροστάτησε, ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον στούς Ἱερούς Ναούς: Ἁγίου Νικολάου Κοζάνης (10, 20, 23/11 καί 14, 21/12), Ἁγίας Παρασκευῆς Κοζάνης (24/11), Ἁγίου Νικάνορα Κοζάνης (1/12), Ἁγίου Γεωργίου Σερβίων (8/12), Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Βατεροῦ (15/12) καί Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Μαυροδενδρίου (22/12).

Τήν 2αν Νοεμβρίου ὁ Σεβασμιώτατος μετέφερε Ἱερά Λείψανα καί ἐχοροστάτησε κατά τόν Μέγα Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Κοζάνης. Τήν ἐπομένη, Κυριακή 3/11, ἐτέλεσε τήν Ἀκολουθία τῶν Ἐγκαινίων καί ἀκολούθως Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τόν ὄψω Ἱ. Ναόν.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, ἐπίσης, ἐχοροστάτησε κατά τόν Μέγα Πανηγυρικό Ἑσπερινόν μετ' ἀρτοκλασίας καί ἐτέλεσε Πανηγυρικήν Θεῖαν Λειτουργίαν μετὰ θείου κηρύγματος κατά τās ἑορτάς: τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαήλ καί Γαβριήλ εἰς τόν ὁμώνυμον Ἱερόν Ναόν τοῦ Βαθυλάκκου (6, 7/11), τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου εἰς τόν Ἱ. Μητροπολιτικόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου (21/11), τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης εἰς τόν ὁμώνυμον Ἐπισκοπικόν Παρεκκλήσιον (24, 25/11), τῆς Ἁγίας Βαρβάρας εἰς τόν ὁμώνυμον Παρεκκλήσιον εἰς τήν Γέφυραν Σερβίων (3/12) καί εἰς τόν ὁμώνυμον Ἱ. Ναόν τοῦ Στρατοπέδου Ρωμανέλη (Δρέπανο Κοζάνης) (4/12).

Ἐπί τῆ ἑορτῆ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, πολιούχου τῆς πόλεως Κοζάνης, ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἀμβρόσιος ἐχοροστάτησε κατά τόν Μέγα Πανηγυρικό Ἑσπερινόν μετ' ἀρτοκλασίας εἰς τόν ὁμώνυμον Ἱ. Μητροπολιτικόν Ναόν (5/12). Τήν ἐπομένη ἐτέλεσε Πανηγυρικό Συλλειτουργο μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βάρνας καί Πρεσλάδας κ. Κυρίλλου καί ἐν συνεχείᾳ προέστη τῆς λειτανείας τῆς ἱερῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Ἐπί τῆ ἑορτῆ τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης ἐχοροστάτησε κατά τόν Μέγα Πανηγυρικό Ἑσπερινόν μετ' ἀρτοκλασίας, μέ τήν συμμετοχήν τῶν Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν Ἐλασσῶνος κ. Βασιλείου, Βάρνας καί Πρεσλάδας κ. Κυρίλλου, Ζαχουμίου καί Ἐρζεγοδίνης κ. Γρηγορίου, εἰς τόν Ἱ. Μητροπολιτικόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου (6/12). Τήν ἐπομένη, ἑορτή τῶν ὀνομαστηρίων τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἐτελέστηκε Πανηγυρικό Ἀρχιερατικό Συλλειτουργο μέ τήν συμμετοχήν καί τῶν Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἐορδαίας κ. Θεοκλήτου, Βάρνας καί Πρεσλάδας κ. Κυρίλλου, Ζαχουμίου καί Ἐρζεγοδίνης κ. Γρηγορίου, εἰς τόν Ἱ. Μητροπολιτικόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου (7/12). Ἀκολούθως, ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἀμβρόσιος ἐδέχθη τās εὐχάς ἐπί τῶν ὀνομαστηρίων του εἰς τό Ἱερόν Ἐπισκοπεῖον καί ἐν συνεχείᾳ παρέθεσε ἐπίσημον γεῦμα εἰς τήν Λέσχην Ἀξιωματικῶν Φρουρῶν Κοζάνης.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἐχειροτόνησε εἰς διακόνους τούς: Μιλτιάδη Σταμπλιάκαν (μετονομασθέντα εἰς Ἀμβρόσιον) εἰς τόν Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Σερβίων (17/11) καί Ἰωάννη Τρεῦλα εἰς τόν Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Βελβενδοῦ (26/12).

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Ἀμβρόσιος, κατά τό χρονικόν διάστημα τοῦ ἑορταστικοῦ δεκαπενθημέρου, ἐλειτούργησε ὡς ἑξῆς:

Τήν 25η Δεκεμβρίου, ἑορτή τῶν Χριστουγέννων εἰς τόν Ἱ. Ν. Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Κοζάνης.

Τήν 26η Δεκεμβρίου, εἰς τόν Ἱ. Ν. τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Βελβενδοῦ. Τήν 27η Δεκεμβρίου, εἰς τόν Ἱ. Ν. τῆς Ἁγίας Κυριακῆς Σερβίων.

Κυριακήν 29-12-02, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Αἰανῆς.

Τετάρτην 1-1-03, (Μεγάλου Βασιλείου) εἰς τόν Ἱ. Μητροπολιτικόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τελώντας καί Δοξολογίαν ἐπί τῆ ἀνατολῆ τοῦ νέου ἔτους 2003.

Κυριακήν 5-1-03 εἰς τόν Ἱ. Ν. τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Κοζάνης.

Ἁγία Θεοφάνεια εἰς τόν Ἱ. Μητροπολιτικόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου καί Καθαγιασμένων ὑδάτων εἰς τήν Γέφυραν τῆς Λίμνης Πολυφύτου.

Τρίτην 7-1-03 (Ἱωάννου τοῦ Προδρόμου) Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τόν Ἱ. Ν. τοῦ Τιμίου Προδρόμου Λευκοπηγῆς.

Ἐπίσης, τήν Ἀ' ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης ἐγενμάτισε μέ τούς τροφίμους τοῦ Τιαλεῖο Ἐκκλησιαστικοῦ Γηροκομείου καί ἐπισκέφθη τούς ἀσθενεῖς τοῦ Μαματσοῦ Γενικοῦ

Κρατικοῦ Νοσοκομείου Κοζάνης.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Ἀμβρόσιος ἐτέλεσε τήν τελετή ὀρκωμοσίας τῶν νεοεκλεγέντων Δημοτικῶν Συμβουλίων καί τοῦ Νομαρχιακοῦ Συμβουλίου Νομοῦ Κοζάνης ὡς ἑξῆς: τήν 15/12 τοῦ Δήμου Αἰανῆς εἰς Αἰανήν· τήν 22/12 τοῦ Δήμου Δημητρίου Ὑψηλάντου εἰς Μαυροδένδριον καί τοῦ Δήμου Σερβίων εἰς Σέρβια· τήν 26/12 τοῦ Δήμου Βελβενδοῦ εἰς Βελβενδό· τήν 27/12 τοῦ Νομαρχιακοῦ Συμβουλίου Ν. Κοζάνης εἰς Κοζάνην· τήν 29/12 τοῦ Δήμου Κοζάνης εἰς Κοζάνην, τοῦ Δήμου Ἑλλησπόντου εἰς Ρυάκιον καί τῆς Κοινότητος Λιβαδεροῦ εἰς Λιβαδερόν.

Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἀμβρόσιος ἐπροσκύνησε τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Ἱεροσολυμίτιδας στόν Ἱ. Ν. Ἁγίου Δημητρίου Θεσ/νίκης (4/11)· ἐτέλεσε τήν ἐξόδιο ἀκολουθία τοῦ Λαζάρου Μπόκα στόν Ἱ. Μητροπολιτικό Ναό τοῦ Ἁγίου Νικολάου (19/11)· ἐτέλεσε Δοξολογία ἐπί τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἡμέρας τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων στόν Ἱ. Μητροπολιτικό Ναό Ἁγίου Νικολάου, ἐπιμνημόσυνη δέηση στήν Πλατεία Νίκης καί παρέστη στή δεξίωσιν στή Λέσχην Ἀξιωματικῶν Κοζάνης (21/11)· ἐτέλεσε Δοξολογία ἐπί τῆ ἑπετεῖφ τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως στόν Ἱ. Μητροπολιτικό Ναό τοῦ Ἁγίου Νικολάου καί ἀκολούθως ἐπιμνημόσυνη δέηση στόν ἀνδριάντα τοῦ Μητροπολίτου Κοζάνης Ἰωακείμ στήν Πλατεία Νίκης (24/11)· τήν 7η Δεκεμβρίου, μέ τήν παρουσία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σισανίου καί Σιατίστης κ. Ἀντωνίου, ἐτέλεσε τόν ἀγιασμό τῶν ἐγκαινίων τοῦ νέου Βιβλιοπωλείου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως «Καταφυγή Βιβλιοφίλων» στήν Κοζάνη ὅ ἐτέλεσε τό 40νθήμερον μνημόσυνο τοῦ Παντελῆ Ἀλχανίδη εἰς τόν Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Σερβίων (8/12)· εὐλόγησε τόν γάμο τῶν Ἀθανασίου Γάρα καί Λεωνώρας Κουντουρά στόν Ἱ. Μητροπολιτικό Ναό Ἁγίου Νικολάου (26/12).

Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἀμβρόσιος, παρέστη εἰς τήν ἀνακήρυξιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Δημητρίου εἰς ἐπίτιμον Διδάκτορα τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου στή Θεσ/νίκη (19/11)· παρακολούθησε τήν ὁμιλία τοῦ ἱατροῦ - διαβητολόγου κ. Χρ. Ζούπα στό Κοδεντάρειο τῆς Κοζάνης (24/11)· τήν ἐκδήλωσιν χορευτικῶν συγκροτημάτων στό Πνευματικό Κέντρο Βελβενδοῦ (1/12). Ὑποδέχθηκε τήν Γ.Γ. Περιφέρειας Δυτ. Μακεδο-



Ἀπό τό Γεῦμα πού παρέθεσε ἐπί τῆ ὀνομαστικῆ του ἑορτῆ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, στή Στρ. Λέσχην Κοζάνης, ἐν μέσῳ τῶν ἐπισήμων κεκλημένων.



Ὁ Σεβασμιώτατος τελεῖ τὰ ἐγκαινία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Κων/νου καί Ἑλένης Κοζάνης.

νίας κ. Μαρία Σγραφνάκη κατά τήν ἐπίσκεψή της στό Τιαλεῖο Ἐκκλησιαστικό Γηροκομεῖο (15/12). Παρακολούθησε τίς Χριστουγεννιάτικες ἐκδηλώσεις: «Τραγοῦδια καί κάλαντα τοῦ κόσμου» στό Ἐκθεσιακό Κέντρο Κοίλων (15/12), τοῦ Συλλόγου Ἱεροψαλτῶν «Ἰάκωβος Ναυπλιώτης» στήν Αἶθουσα Τέχνης τοῦ Δήμου Κοζάνης (22/12), τῆς ΑΝ.ΚΟ. (23/12) καί τῶν Γυμνασίου - Λυκείου Βελβενδοῦ καί Μορφωτικοῦ Συλλόγου Βελβενδοῦ στό Πνευματικό Κέντρο Βελβενδοῦ (23/12)· ἀνέγνωσε πρὸς τὰ Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως τήν Χριστουγεννιάτικη Ἐγκύκλιο (23/12).

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης ἐπισκέφθηκε τήν Ἱ. Μονή Ζιτανίου (26/12).

Ὁ Σεβασμιώτατος μετέσχε σέ Συνεδρίες τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Διορθόδοξον καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων (11/11 καί 18/12) καί τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Παρακολουθήσεως Εὐρωπαϊκῶν Θεμάτων (16/12). Τήν 27η καί 28η Νοεμβρίου, δέ, ὁ Σεβασμιώτατος μετέσχε στίς κοινές συνεδρίες τῶν ἀνωτέρω Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, κατά τίς ὁποῖες προήδρευσε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλος καί μετείχε καί ὁ ὑπεύθυνος γιά τίς Διεκκλησιαστικές Σχέσεις τῆς Γερμανικῆς Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας, Ἐπίσκοπος κ. R. Korppe.

Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἀμβρόσιος:

δέχθηκε στό Ἐπισκοπεῖο τήν ἐπίσκεψιν: τῶν νεοεκλεγέντων Δημάρχου Βελβενδοῦ κ. Ἐμμανουήλ Στεργίου (1/11), Δημάρχου Αἰανῆς κ. Γεωργίου Καρακούλα (6/11) καί Νομάρχου Κοζάνης κ. Ἰορδάνη Ἀνδρεάδη (26/11)· τοῦ Συλλόγου Ἱεροψαλτῶν «Ἰάκωβος Ναυπλιώτης» (1/12).

συναντήθηκε στήν Θεσσαλονίκη μέ τόν εἰδικό σύμβουλο ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως «Ἀναλόγιον» κ. Σταῦρο Γιαγκιάζογλου (4/11).

συναντήθηκε, κατά τήν παραμονή του στήν Ἀθήνα, μέ τόν Ὑπουργό Πολιτισμοῦ κ. Εὐάγγελο Βενιζέλο (29/11), τόν κ. Σωτ. Γουνελά (30/11), τόν πρ. Ὑπουργό κ. Μιχ. Παπακωνσταντίνου (19/12).

Καταφυγή Βιβλιοφίλων



**Ἐνα καλό βιβλίο εἶναι πολιτισμός.
Βάψτε τον πολιτισμό στο σπίτι σας,
αγοράζοντας ένα καλό βιβλίο.**

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ:

Ι. Μ. ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ - Σ. ΜΠΑΪΟΥΡΕΙΩΝ ΙΔΡΥΜΑ
Κ. Βάρνακη 1, 501 00 Κοζάνη - Τηλ & Fax 24610 - 49914
e-mail: bookshop@internet.gr